

ת"פ 55448/01/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 55448-01-19 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י עוה"ד רון גינגולד נגד פלוני
הנאשם	ע"י עוה"ד עדי כרמלי ועוה"ד ארז אלוש

הכרעת דין

כתב האישום

1. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם והמתלוננת (להלן: **המתלוננת**) היו בני זוג נשואים שמצויים בהליך גירושין ולהם ארבעה ילדים משותפים. במועד הרלוונטי לכתב האישום, התגוררה המתלוננת בביתם המשותף במושב X (להלן: **הבית**) ובעוד שהנאשם התגורר באותה עת בבית לסירוגין.
2. ביום 1.7.18 בשעה 23:00 או בסמוך לכך, המתלוננת הייתה בבית ושמעה רעשים בעליית הגג וכשיגשה לשם הבחינה בנאשם בעליית הגג. היא עלתה במדרגות של עליית הגג כאשר היא אוחזת בטלפון הנייד שלה בידה. באותן הנסיבות, חטף הנאשם את הטלפון מידיה וזרק אותו לרצפה והכרטיסים שהיו בנרתיק הפלאפון התפזרו על הרצפה. הנאשם תקף את המתלוננת בכך שהיכה באמצעות ידיו בראשה, במצחה, בלחייה ובכתפה. כתוצאה מכך, נגרמו למתלוננת חבלה בדמות נפוחות ואודם בצד שמאל של מצחה ומסך הטלפון הנייד שלה נסדק.
3. לאור האמור לעיל, יוחסו לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) וכן תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

העובדות שאינן שנויות במחלוקת

עמוד 1

4. לאחר שמיעת עדותם של הנאשם, המתלוננת וארבעת ילדיהם המשותפים, להלן העובדות שאין שנויות במחלוקת:

א. הנאשם והמתלוננת היו נשואים במשך למעלה משלושה עשורים ונולדו להם ארבעה ילדים בגירים ושמותיהם: 'י', 'ש', 'א' ו'ל'. כל אחד מהם יכונה בהמשך בשמו הפרטי.

ב. בעוד הנאשם נשוי למתלוננת, הוא ניהל מערכת יחסים עם אישה אחרת ונולדו לו מיחסיו עמה שני ילדים קטינים. הדבר העיב על יחסיו עם המתלוננת ועל יחסיו עם ארבעת ילדיהם המשותפים.

ג. הנאשם והמתלוננת התגוררו בבית במושב X. לימים, מערכת זוגית זו עלתה על שרטון ועובר לאירוע מושא כתב האישום התנהלו ביניהם הליכי גירושין שכללו סכסוך משפטי קשה וארוך בבית המשפט לענייני משפחה בראשון לציון ושטרם הגיע לסיומו עד היום, וזאת לגבי אופן חלוקת הרכוש שנצבר לאורך השנים.

ד. הרכוש שנצבר לאורך השנים כולל מספר נכסי מקרקעין שחלקם נרשמו על שמות ילדיהם המשותפים. למרות הרישום הפורמאלי של חלק מנכסי המקרקעין על שם הילדים, עדיין, הנאשם מצד אחד והמתלוננת מצד שני, טוענים שיש להם זכויות אישיות באותם נכסי מקרקעין. הערך הכולל של נכסי המקרקעין שעליהם נסובה ההתדיינות המשפטית בין הנאשם למתלוננת, נע בין 20 ל-30 מיליון שקלים.

ה. בסכסוך הגירושין האמור, ארבעת ילדיהם המשותפים נטו לצידה של המתלוננת וניתקו קשר עם הנאשם.

ו. עובר לאירוע המתואר בכתב האישום, היו תלונות הדדיות במשטרה על אירועים אחרים (ראו את דו"ח הפעולה של השוטרת מעיין רשיד, ת/27, וכן גם מזכרו של השוטר שרון רז, נ/37). כמו כן, הן לפני האירוע מושא כתב האישום והן לאחריו, התקיימו בין הנאשם למתלוננת הליכים של מתן צו הגנה בבית המשפט לענייני משפחה בראשון לציון (ראו: נ/5 ו-נ/6).

ז. בעת התרחשות האירוע הנטען בכתב האישום, היו בבית רק הנאשם והמתלוננת. ארבעת ילדיהם התגוררו מחוץ לבית ובכל מקרה לא היו נוכחים בו בעת התרחשות האירוע.

כפות המאזנים נותרו מעוינות

5. למעשה, כפי שיוסבר בהרחבה בהמשך, האירוע הנטען בכתב האישום מתבסס על גרסתה של המתלוננת שמולה ניצבת גרסתו של הנאשם, קרי גרסה מול גרסה.

6. על פי הפסיקה, מנקודת ראיות כמותית, אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על פי עדותו של עד יחיד, תהיה העבירה חמורה ככל שתהיה, והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה. בפסיקה נקבעה חובת "**האזהרה העצמית**" של השופט, לפיה שופט אינו רשאי לבסס הרשעה בפלילים, על פי עדות יחידה, אלא אם כן הזהיר את עצמו קודם לכן כי עדות יחידה לפניו ויש לבחון ולשקול בקפידה יתירה אם ניתן להסתפק בה, לבדה, כבסיס להרשעה. כמו כן, אין די באזהרה והחלטה חייבת להיות **מלווה בהנמקה** מדוע בית המשפט מעדיף גרסה אחת על גרסה אחרת (יעקב קדמי **על הראיות**, חלק ראשון, תש"ע-2009, עמ' 470 - 471; רע"פ 8884/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11.6.14) פסקה 10 לפסק דינו של כבוד השופט שהם). עם הכלל הנ"ל באמתחתי אבחן את עדותה של המתלוננת אל מול עדותו של הנאשם.

7. כדי שבית המשפט יוכל להעדיף דווקא את גרסתה של המתלוננת על גרסתו של הנאשם, עליו לחפש את אותן ראיות עוזפות שמכוחן גרסתה עשויה להיראות כגרסה עדיפה ובעלת משקל גבוה יותר לעומת גרסתו של הנאשם. זו למעשה חובת ההנמקה שמוטלת על בית המשפט בבואו להרשיע נאשם ושנגזרת מחובת "האזהרה העצמית".

8. לאחר בחינה מדוקדקת של הגרסה של כל אחד מהם, לא התרשמתי שהובאו ראיות מספיקות שמכוחן ניתן לקבוע שגרסתה של המתלוננת היא בהכרח עדיפה על גרסתו של הנאשם. כך גם, לא התרשמתי שהובאו ראיות מספיקות שמכוחן ניתן לקבוע שגרסתו של הנאשם היא בהכרח עדיפה של גרסתה של המתלוננת.

9. במילים אחרות, בעיני, כפות המאוזנים נותרו מעויינות. הווה אומר, מסקנתי היא שיש לזכות את הנאשם משתי העבירות שיוחסו לו בכתב האישום וזאת מהטעם הפשוט שהמאשימה לא הוכיחה את אשמו של הנאשם מעל לכל ספק סביר.

10. במקרה שבפניי קיימות שלוש ראיות שכל אחת מהן יש בכוחה לחזק את גרסתה של המתלוננת. ראיות אלו הן: המידיות בהגשת התלונה למשטרה, אמרת קרבן אלימות ותיעוד לחבלותיה של המתלוננת.

11. דא עקא, קיימות שלוש ראיות אחרות בעלות אופי זהה שיש בכוחן לחזק את גרסתו של הנאשם. כמו המתלוננת, הנאשם בתורו טען שהיא זו שתקפה אותו ואף גרמה לו לחבלות וגם הקפיד לדווח על כך באופן מידי למשטרה. לכן הראיות שמחזקות את עדותו של הנאשם הן: המידיות בהגשת התלונה, אמרת קרבן אלימות ותיעוד לחבלותיו של הנאשם.

12. יובהר, העדות של המתלוננת, וכמוה גם העדות של הנאשם, איננה טעונה "חיזוק", או "סיוע" או "דבר מה נוסף". בית המשפט רשאי לבסס הרשעה או זיכוי על העדות של כל אחד מהם כשלעצמה. עם זאת, ראיות "החיזוק" מטרתן להנחות את בית המשפט בבואו להכריע בשאלה איזו גרסה מהימנה יותר, זו של

המתלוננת או זו של הנאשם.

13. כפי שיוסבר בהרחבה בהמשך, לכל אחת מהגרסאות, של המתלוננת מצד אחד ושל הנאשם מצד שני, קיימות שלוש ראיות מסוג חיזוק שהן בעלות אופי דומה. מכאן מסקנתי שכפות המאזניים נותרו מעויינות ואף אחת מהגרסאות איננה עדיפה על רעותה. מכאן המסקנה שיש לזכות את הנאשם בשל כך שאשמו לא הוכח מעל לכל ספק סביר.

14. אביא תחילה את גרסתה של המתלוננת ואחריה אביא את גרסתו של הנאשם. לאחר מכן אביא את כל אחד משלושת הנתונים הראייתיים "ההדדיים" שיש בכוחם לחזק את העדות של כל אחת מהגרסאות המנוגדות בנפרד.

15. יתר על כן, העידו מספר שוטרים במשפט. מדובר בגורמים אובייקטיביים ולכן העדות של כל אחד מהשוטרים היא מהימנה בעיני וראיתי לנכון לומר את הדברים כבר כעת על מנת לחסוך אמירה חוזרת בעניין לגבי כל אחד מהם בנפרד. כולם נמצאו אמינים ללא יוצא מהכלל.

16. בנוסף, י', ש', א' ול' היו עדים במשפט. כאמור, הם לא היו עדים לאירוע המתואר בכתב האישום. בנוסף, כל אחד מהם ניהל חיים עצמאיים משלו מחוץ לבית וכלל לא התגורר בו. כל אחד מהם שמע מהמתלוננת שהותקפה על ידי הנאשם וגם שמע ממנה שהיא טוענת שהנאשם חיבל במתקני הבית בצורה מכוונת על מנת למרר לה את חייה. הכלל המנחה הוא שבית המשפט מתעלם מעדויות שמיעה ואינו מבסס ממצא מרשיע כלשהוא כנגד הנאשם על ראיה שאיננה קבילה וזאת כמצוותו של סעיף 56 לפקודת הראיות. עם זאת, כאשר מדובר בחריג לעדות שמיעה, כגון אמרת קרבן אלימות לפי סעיף 10 לפקודת הראיות, בית המשפט רשאי לקבוע ממצאים שבעובדה על ראיה חריגה זו.

17. לפיכך, בכפוף לדברים שצוינו לעיל בעניין האיסור לבסס ממצא מרשיע בפלילים על ראיות בלתי קבילות, העדויות של י', ש', א' ול', הן מהימנות בעיני. אף על פי כן, אין בכוחן של עדויותיהם כדי לשנות ממסקנתי שכפות המאזניים נותרו מעויינות וזאת בנוגע לשאלה הקריטית האם להעדיף את גרסת המתלוננת על גרסת הנאשם בנוגע להשתלשלות הדברים באירוע הספציפי המתואר בכתב האישום, או לא.

גרסת המתלוננת

18. המתלוננת העידה בתמצית כדלקמן (פרוט' מיום 8.12.20 עמ' 11 ש' 14 עד עמ' 21 ש' 25):

א. במהלך שנות נישואיהם, הנאשם התנהג אליה בצורה כוחנית, המעיט מערכה, העליב אותה וקנטר אותה. התנהגות זו החרפה לאחר שהחלו הליכי הגירושין ביניהם כאשר במקביל הם ממשיכים להתגורר באותו בית. הנאשם נהג לחבל במתקנים הבסיסיים של הבית כגון: ניתוק החשמל, ניתוק המזגנים, סגירה לסירוגין של אספקת המים החמים והקרים וניתוק של שירותי הקבלים של הטלוויזיה. מעשים אלו נעשו על ידי הנאשם בכוונת מכוון במטרה להציק למתלוננת, להצר את צעדיה ולגרום לה לעזוב את הבית.

ב. במועד האירוע המתואר בכתב האישום, המתלוננת הייתה לבד בבית. בשעה 23:00 או בסמוך לכך, היא שמעה את דלת הכניסה של הבית נטרקת. בהמשך היה ניתוק של הכבלים בטלוויזיה והיא שמעה רעשים מכיוון עליית הגג, מכאן מסקנתה שהנאשם חיבל שוב בכבלים.

ג. המתלוננת ניגשה לעליית הגג ועלתה במדרגות עם הטלפון הנייד שהיה ברשותה תוך שהיא מקליטה בסרטון את הליכתה במסדרון הבית לכיוון עליית הגג וכן תחילת עלייתה במדרגות שמובילות לעליית הגג וזאת על מנת שיהיה לה תיעוד למעשי החבלה של הנאשם.

ד. הנאשם אכן היה בעליית הגג, ולאחר שהמתלוננת הספיקה לעלות לתוך עליית הגג, הוא חטף מידה את הטלפון הנייד שלה, הטיחו ברצפה ועקב כך כרטיסים שונים וביניהם כרטיס האשראי של המתלוננת שהיו בנרתיק של הטלפון הנייד, התפזרו על הרצפה.

ה. בעוד המתלוננת מנסה לאסוף את הכרטיסים שהתפזרו, הנאשם הלם במתלוננת באגרופיו בפניה ובפלג גופה העליון וגרם לה לסימני חבלה בפניה.

ו. המתלוננת לקחה את הטלפון הנייד שלה וניסתה להתקשר למשטרה אך בטעות התקשרה לאחת מבנותיה, או ש' או א', ודיווחה לה שהנאשם הרביץ לה וביקשה ממנה שתזמין משטרה לבית.

ז. אכן הגיעה משטרה לבית ובהמשך הגיע גם בנה י' לאחר שאחיותיו הודיעו לו על אירוע התקיפה של המתלוננת על ידי הנאשם.

19. לגבי הסרטון שבו המתלוננת הקליטה את מהלך הליכתה במסדרון של הבית לכיוון עליית הגג (ת/1), יש לציין שאין בו תיעוד של אירוע התקיפה הנטען על ידה ושמותואר בכתב האישום. בסרטון רואים אותה הולכת במסדרון ומתחילה לעלות במדרגות המובילות לעליית הגג, קרי לא יותר מאשר נתונים עובדתיים שממילא אינם במחלוקת. לכן, אותו סרטון הוא לא ראיה משמעותית "עודפת" שיש בכוחה לשנות מהמסקנה הסופית שגרסתה היא לא עדיפה על גרסתו של הנאשם.

20. הנאשם העיד בתמצית כדלקמן (ראו: אמרת החוץ של הנאשם, ת/9, שורות 9 עד 45, וכן אמרת החוץ הנוספת שלו, ת/10, שורות 5 עד 96, וכן גם עדותו בבית המשפט בפרוט' מיום 14.12.21 עמ' 190 שורה 5 עד עמ' 200 שורה 22):

א. טענותיה של המתלוננת שנהג להתנכל לה, להציק לה, להעליב אותה ולהמעיט מערכה, הן טענות שקריות. אכן, לאורך השנים הצליח לצבור נכסי מקרקעין רבים, דבר שהיטיב באופן משמעותי את המצב הכלכלי של כל המשפחה והמתלוננת נהנתה מכך.

ב. המתלוננת יזמה תביעת גירושין נגדו בשנת 2014 בבית המשפט השלום למשפחה בראשון לציון. חלק ניכר מהסכסוך המשפטי נסוב סביב נכסי המקרקעין ששייכים לו באופן אישי ומנקודת מבטו אינם חלק מן הרכוש המשותף. לאחר הגשת תביעת הגירושין, הנאשם והמתלוננת המשיכו להתגורר בבית במשך מספר שנים.

ג. הנאשם מעולם לא חיבל במתקנים של הבית, לא באירוע הנטען בכתב האישום וגם לא בעבר. במועד האירוע הנטען בכתב האישום, הנאשם צפה בטלוויזיה ולפתע היה ניתוק בכבלים ולכן עלה לעליית הגג ששם מצויים החיבורים לכבלים על מנת לברר את פשר הניתוק.

ד. בעודו בעליית הגג, ראה את המתלוננת עולה במדרגות של עליית הגג עם טלפון נייד ברשותה כאשר היא מצלמת אותו. לפתע, המתלוננת החלה להכותו בפניו וגם נטלה את משקפי הראיה מעל פניו וחבטה עם המשקפיים בפניו עד אשר פניו החלו לדמם.

ה. הנאשם לא תקף את המתלוננת ולא שבר לה את הטלפון הנייד שלה.

ו. הנאשם התקשר למשטרה ודיווח על כך שהותקף על ידי המתלוננת וביקש גם שיוזמן אמבולנס למקום. בהמשך, אכן הגיעה משטרה לבית וגם נציגים של "מגן דוד אדום".

21. יובהר, שלא מצאתי סתירות מהותיות בין עדותו של הנאשם במשטרה לבין עדותו בבית המשפט. התיאור שלו לליבת האירוע המתואר בכתב האישום היה זהה, הן במשטרה והן בבית המשפט. לפיכך, לא מצאתי בסיס לביצוע הפחתה ממשקל עדותו.

נתון ראיתי "הדדי" ראשון : המידיות בהגשת התלונה למשטרה

22. קיים כלל ראיתי שסמיכות הזמנים בין הגשת תלונה למשטרה על ידי קרבן עבירה לבין שעת קרות האירוע העברייני שבו נפגע, מהווה חיזוק לעדותו של הקרבן (ע"פ 7063/14 רבאיעה נ מדינת ישראל

(פורסם בנבו, 19.11.15) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות; ע"פ 2921/13 **רייטבורג נ מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.1.15) פסקה 62(א) לפסק דינו של כבוד השופט שוהם).

23. לגבי המתלוננת, היא אכן דיווחה למשטרה מיד לאחר קרות אירוע התקיפה הנטען (ראו: שיחות הטלפון שלה עם בתה א', ת/5, ובקשתה ממנה שתזמין משטרה; ; וגם עדותה של א' בפרוט' מיום 16.6.21 עמ' 100 שורות 2 עד 14; וכן שיחתה של המתלוננת עם בתה ש', ת/6; וכן גם תמליל השיחה למשטרה, נ/2). על פניו, סמיכות הזמנים בין קרות אירוע האלימות הנטען לבין התלונה למשטרה, מהווה חיזוק לעדותה של המתלוננת.

24. לגבי הנאשם, גם מצדו היה דיווח מידי למשטרה שהותקף על ידי המתלוננת (ראו: תמליל השיחה של הנאשם עם מוקד 100 של המשטרה, ת/12; העתק הבקשה שהוגשה על ידי ההגנה לבית המשפט למתן צו המורה למשטרה למסור לידי ההגנה את אותה שיחה, בצירוף, כמובן, הצו של בית המשפט שניתן בעקבותיה, נ/34). גם כאן, סמיכות הזמנים בין קרות אירוע האלימות שנטען על יד הנאשם, מהווה חיזוק לעדותו של הנאשם.

25. לכן, מצד אחד, גרסתה של המתלוננת זכתה לחיזוק מהמידות בהגשת התלונה למשטרה, ומצד שני, גרסתו של הנאשם גם היא זכתה לחיזוק מהמידות בהגשת התלונה למשטרה. עד כאן, כפות המאזניים נותרו מעויינות.

נתון ראיתי "הדדי" שני: אמרת קרבן אלימות

26. כידוע "אמרת קרבן אלימות", בין מכוח סעיף 10 לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1971 (להלן: **פקודת הראיות**) ובין מכוח סעיף 9 לפקודת הראיות, היא ראייה ל-"אמיתות התוכן" ולא רק ל-"עצם אמירת הדברים" (ע"פ 8704/09 **באשה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.11.12) בפסקאות 11 ו-12 לחוות דעתו של כבוד השופט הנדל וכן גם בפסקאות 2-5 לחוות דעתו של כבוד השופט עמית).

27. סעיף 10(1) ו-2) לפקודת הראיות קובע כדלקמן:

10. אמרה של קורבן אלימות

עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות לוואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר, או תשוש, או חולה או נעדר מהארץ ובלבד שהתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:

1. היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהייתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו.

2. היא נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישרין לביצוע העבירה";

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

28. ההנחות המונחות ביסודו של הכלל בדבר קבילות אמרתו של קורבן אלימות ל-"אמיתות התוכן", הן אלה:

(-) **ראשית**, העד אינו משקר בהשמיעו אמירה, על אחר, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. מצבו של קורבן האלימות מהווה ערובה נסיבתית לאמיתות דבריו בהתקיים יתר התנאים המפורטים בסעיף 10 לפקודת הראיות. ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנה בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו.

(-) **שנית**, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים.

ראו: ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(3) 272, 276 (1992); ע"פ 7832/00 יעקובוב נ' מדינת ישראל פ"ד נו(2) 534, 534 (2002); ע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל פ"ד נ(3) 675, 679 (1996).

29. לגבי המתלוננת, קיימים מספר מקורות של "אמרות קרבן אלימות" שלה שהותקפה על ידי הנאשם, וזאת מכוח סעיף 10 לפקודת הראיות, כדלקמן:

(-) ראשית, מעדותו של י' שהגיע לבית בסמוך לאחר אירוע התקיפה הנטען ואשר העיד ששמע מהמתלוננת שהנאשם תקף אותה (פרוט' מיום 18.2.21 עמ' 70 שורות 18 עד 22).

(-) שנית, מעדותה של א' שהעידה שהמתלוננת התקשרה אליה מיד לאחר האירוע והודיעה לה שהנאשם תקף אותה (פרוט' מיום 16.6.21 עמ' 100 שורות 2 עד 14).

(-) שלישית, מעדותה של ל' שגם היא העידה שהמתלוננת התקשרה אליה והודיעה לה שהנאשם תקף אותה (פרוט' מיום 23.6.21 עמ' 128 שורה 28 עד שורה 33);
עמוד 8

(-) רביעית, מעדותה של ש' שגם היא העידה ששוחחה עם המתלוננת וזו אמרה לה שהנאשם תקף אותה (פרוט' מיום 23.6.21 עמוד 149 שורות 2 עד 13) ;

(-) חמישית, מעדותם של השוטרים אוחיון טלאור יואב לוזון שהגיעו לבית ותיעדו בדו"חות הפעולה את דברי המתלוננת שהותקפה על ידי הנאשם (ראו: דו"ח העיכוב של השוטר אוחיון טלאור, ת/10; וכן עדותו בפרוט' מיום 30.6.21 עמ' 183 שורה 13 ועד עמ' 184 שורה 17; וכן דו"ח הפעולה שלו, ת/15; וכן דו"ח הפעולה של השוטר יואב לוזון, ת/8). כידוע, אמרת קרבן אלימות יכול שתינתן גם בפני איש מרות, כגון שוטר שמגיע לזירת אירוע האלימות (ע"פ 8641/12 סעד **נ מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.8.13) פסקאות 9 עד 12 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג).

30. לגבי הנאשם, גם לו יש שני מקורות של "אמרות קרבן אלימות" שלו על כך שהותקף על ידי המתלוננת, כדלקמן:

(-) ראשית, משיחתו למוקד 100 של המשטרה (ת/12) שבה דיווח שהותקף על ידי המתלוננת. ראיה זו היא ראיה לאמיתות התוכן מכוח האמור בסעיף 9 לפקודת הראיות שקובע "עדות על אמרה שנאמרה בשעה שנעשה, לפי הטענה, מעשה עבירה, או בסמוך לפניו או לאחריו, והאמרה נוגעת לעובדה השייכת לעניין, תהא קבילה אם אמר אותה אדם שהוא עצמו עד במשפט" (ההדגשות שלי - ה'א'ש').

(-) שנית, מעדותם של השוטרים אוחיון טלאור ויואב לוזון שהגיעו לבית ושמעו ישירות מהנאשם שהותקף על ידי המתלוננת ועדות זו היא עדות על "אמרת קורבן אלימות" מכוח סעיף 10 לפקודת הראיות מאחר שמי שמעיד עליה הוא לא הנאשם עצמו אלא השוטרים טלאור אוחיון ויואב לוזון (ת/15 ו-ת/8). השוטר טלאור אוחיון תיעד את דברי הנאשם בפניו בדו"ח הפעולה שלו (ת/15), בזו הלשון:

"אשתו הגיעה ועלתה גם היא וללא כל סיבה או התראה מוקדמת החלה לתת לו אגרופים לפנים ותקפה אותו נמרצות לטענתו. עוד מסר כי לקחה את משקפי הראיה שלו ותקפה אותו איתם לדבריו, שאלתי את הנאשם אם היא תקפה אותו עם משקפי הראיה אשר נמצאות כרגע עליו, וזה מסר שכן, אציין כי המשקפיים שלמות ונראות ללא פגע או נזק, עוד מסר לי כי בנוסף לפנים [המתלוננת - ה'א'ש'] הכתה אותו גם בכתפיים."

31. יודגש, שלא נעלמו מעיני שני נתונים שנוגעים ל-"אמרות קורבן אלימות" של הנאשם של הנאשם שהותקף על ידי המתלוננת:

(-) ראשית, בעת שנראה על ידי השוטר אוחיון טלאור, הנאשם היה עם משקפיים על פניו ונרשם מפי הנאשם שהוכה באמצעות אותם משקפיים ובעוד השוטר האמור ציין בדו"ח הפעולה שהמשקפיים היו ללא פגע או נזק.

(-) שנית, שהנאשם העיד במשטרה שהמשקפיים נותרו בעליית הגג ולא היו עליו (ת/10 שורה 93 עד שורה 96), דבר שסותר את דברי הנאשם כפי שתועדו בדו"ח הפעולה של השוטר אוחיון טלאור שהמשקפיים היו על פניו.

32. אף על פי כן, לא התרשמתי ששני הנתונים האמורים הם בעוצמה מספקת שתצדיק הפחתה ממשקלן של "אמרת קרבן אלימות" של הנאשם בשיחתו למוקד 100 של המשטרה וב-"אמרת קרבן אלימות" נוספת שנאמרה בפני השוטר אוחיון טלאור. הטעם לכך הוא, שבפועל, אכן היו סימני חבלה על פניו של הנאשם ושאל נצפו על ידי השוטר האמור שהגיע לבית.

33. המתלוננת טענה שלאחר שהנאשם היכה אותה, הוא הרביץ לעצמו על מנת להציג את עצמו בכזב בפני המשטרה כקורבן של עבירת תקיפה מטעמה ושמעולם לא קרתה. עם זאת, בדיקה מדוקדקת של עדותה מלמדת שמדובר בהשערה בלבד, ובפועל, היא כלל לא ראתה אותו מכה את עצמו. בעת שנשאלה כיצד נגרמו לנאשם חבלות בפניו היא העידה כדלקמן (פרוט' מיום 8.12.20 עמ' 16 שורות 23 עד 27):

ש. את ראית את הפציעות שנגרמו לנאשם בפנים באותו ערב?

ת. לא ראיתי ממש, רק ראיתי שיש דם, אין לי מושג מה היה שם, אני לא יודעת.

ש. איך זה נגרם לו?

ת. אני לא יודעת, לא עשיתי את זה, לא ראיתי מה הוא עשה לעצמו, זה הוא עשה את זה לעצמו, זה בטוח, אני לא נגעתי בו ולא היה לי שום כלי וגם אם היה לא הייתי עושה את זה. אני לא.

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

34. לכן, מצד אחד עדותה של המתלוננת זוכה לחיזוק מאמרות קרבן אלימות, כראיות לאמיתות התוכן. מצד שני גם עדותו של הנאשם זוכה לחיזוק מאמרות קרבן אלימות, גם כאן כראיות לאמיתות התוכן. בסופו של יום, עדיין, כפות המאזניים נותרו מעוינות.

נתון ראיתי "הדדי" שלישי: התייעוד לחבלות

35. הלכה פסוקה היא שסימני אלימות על קורבן עבירת אלימות, יכולים לשמש חיזוק לעדות של הקורבן (ע"פ 6164/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.2.12) פסקה 20 לפסק דינו של כבוד השופט עמית; בש"פ 6989/93 מדינת ישראל נ' סויסה [פורסם בנבו] (30.1.94); בש"פ 10194/03 קריאף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.11.03) פסקה 5 להחלטתה של כבוד השופטת פרוקצ'יה)).

36. לגבי המתלוננת, חבלותיה הנטענות תועדו בתמונות שצולמו על ידי השוטר קובי אלדב (ת/2) וכן גם בסיכום שחרור מבית החולים "קפלן" (ת/3).

37. לגבי הנאשם, חבלותיו הנטענות תועדו בתמונה שצילם את עצמו, נ/9, וכן גם מדו"ח שנערך על ידי נציג "מגן דוד אדום" שהגיע לבית (נ/30) וגם מסיכום רפואי שנערך על ידי בית החולים "אסף הרופא" (נ/33).

38. לסיכום, עדותה של המתלוננת זוכה לראייה מסוג "חיזוק" מעצם התייעוד לחבלותיה בסמוך לאחר אירוע התקיפה הנטען על ידה. כך גם, עדותו של הנאשם זוכה לראייה מסוג "חיזוק" מעצם התייעוד לחבלותיו בסמוך לאחר אירוע התקיפה הנטען על ידו. עדיין, כפות המאזנים נותרו מעויינות. בסופו של יום, גרסת המתלוננת איננה עדיפה על גרסתו של הנאשם במאומה.

הטענה לאכיפה בררנית

39. ההגנה טענה שהנאשם לא תקף את המתלוננת. לחילופין, ההגנה טענה שכל שביט המשפט יקבע שכן תקף את המתלוננת, עומדת לנאשם טענה של אכיפה בררנית שמכוחה יש להורות על ביטול כתב האישום נגדו וזאת לאור העובדה שמדובר בתקיפה הדדית כאשר הוא הועמד לדין ובעוד שהמתלוננת לא הועמדה לדין.

40. לאור העובדה שקבעתי שלא הוכח ברף הראייתי המחמיר שנהוג במשפט הפלילי שהנאשם תקף את המתלוננת וזאת בשל הקושי להעדיף את עדותה על עדותו, מתייתר הצורך לדון בטענה החלופית שהועלתה על ידי ההגנה.

41. מכל מקום, הרבה מעבר לנדרש, וזאת למען השלמת התמונה בפני הקורא, גם אם הייתי קובע שהוכח מעל לכל ספק סביר שהנאשם אכן תקף את המתלוננת (וכאמור, אין זו דעתי), הרי אם קביעה מעין זו אכן הייתה נקבעת, הייתי גם קובע שיש לקבל את הטענה החלופית של אכיפה בררנית.

42. הלכה פסוקה היא שבעת שביט המשפט בוחן טענה של "אכיפה בררנית" שאותה מעלה נאשם, עליו

לבחון תחילה את "קבוצת השוויון" שעמה נמנה הנאשם (ע"פ 8551/11 סלכני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.8.12) פסקאות 14 - 22 לפסק דינה של כבוד השופטת ברק-ארז). כמו כן, הפסיקה הכירה באפשרות להעלות טענה של "אכיפה בררנית" בין נאשמים או חשודים שונים באותה פרשה (ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ [פורסם בנבו] (10.9.13) פסקה 23 לפסק דינו של כבוד השופט פוגלמן).

43. במקרה שבפני, הנאשם נחקר תחת אזהרה על תקיפתה של המתלוננת והמתלוננת נחקרה תחת אזהרה על תקיפתו של הנאשם. אילו הייתי מגיע למסקנה שהוכח מעל לכל ספק סביר שהנאשם תקף את המתלוננת (וכאמור, זו לא מסקנתי), הייתי קובע גם שהיה מדובר בתקיפה הדדית ולכן מן הראוי היה להעמיד גם את המתלוננת לדין פלילי, ומשלא נעשה כך, יש לבטל את כתב האישום נגד הנאשם מחמת אכיפה בררנית.

44. מכל מקום, מסקנתי הברורה היא כפולה: ראשית, לא ניתן להעדיף את גרסתה של המתלוננת על גרסתו של הנאשם; שנית, לא ניתן להעדיף את גרסתו של הנאשם על גרסתה של המתלוננת. בנסיבות אלה, כפות המאזניים נותרו מעוינות ולכן אין מנוס מזיכוי הנאשם. ודוק, התוצאה הסופית של הכרעת הדין היא שיש לזכות את הנאשם בשל אי עמידה בנטל ההוכחה הנדרש, ולא שיש לבטל את כתב האישום בשל אכיפה בררנית.

הטענה של ההגנה לקיומו של "מניע"

45. ההגנה טענה שלמתלוננת קיים "מניע" שלילי להביא להפללתו של הנאשם בהליך שבפני על לא עוול בכפו וזאת כדי ליצור יתרון דיוני בהליך הגירושין שמתנהל בינה לבינו. משקבעתי שיש לזכות את הנאשם מנימוקים אחרים לחלוטין כפי שכבר הוסבר לעיל, התייתר הצורך לדון בטענה זו.

סוף דבר

46. לאור כל האמור לעיל, הנני מורה על זיכוי הנאשם הן מהעבירה של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין והן מהעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשפ"ב, 30 ינואר 2022, במעמד הצדדים.